

kan få mulighed for at udøve selvbestemmelsesretten. I en vurdering af FN's fremtidige muligheder i afkoloniseringen er tre faktorer væsentlige: fremsyn, tålmodighed og sammenhold. I mellemtiden må alle gøre deres yderste for at bistå ofre for de tilbageværende koloniregimer. Danmark og andre nordiske lande har ydet deres bidrag til FN's sammenlagte uddannelsesprogram (for det sydlige Afrika) og til andre organer, der bistår flygtninge. Selv om disse aktiviteter tjener afgørende humanitære formål, tjener de samtidig til at bygge kadrer op for de pågældende koloniområder og dermed til at undgå nogle unødvendige komplikationer i forbindelse med overgangen fra kolonistatus til frihed.

Lord Caradon (Storbritannien) fremhævede, at med Swazilands opnåelse af uafhængighed havde det sidste af de 17 områder i Afrika, som Storbritannien havde administreret, opnået uafhængighed — bortset fra Sydrhodesia, der ikke er et almindeligt koloniproblem, men en del af spørgsmålet om det hvide overherredømme i det sydlige Afrika. Så man derfor af denne grund bort fra Sydrhodesia og de portugisiske områder i Afrika samt vedgik, at Hong Kong var et specielt problem, måtte det konstateres, at der i de tilbageblevne ca. 30 koloniområder kun befandt sig en befolkning på ca. 3½ million mennesker. For disse 30 koloniområder, der bortset fra Fiji næsten alle var meget små og havde en lille befolkning og begrænsede ressourcer, rejste spørgsmålet sig, om de med tiden skulle søge medlemskab af FN, eller om de som Vestsamoa og Nauru skulle søge at blive uafhængige uden at indtræde i FN. Det ville være forkert at søge at opstille en generel formel for disse områders videre udvikling. De behøvede forståelse for deres særlige problemer og ikke en gentagelse af dogmatiske slagord. En ting havde disse områder imidlertid til fælles, og det var det i pagten indeholdte princip, at hensynet til indbyggernes interesser gik forud for alle andre hensyn. Lord Caradon hilste den af UNITAR påbegyndte undersøgelse vedrørende mikrostater velkommen, ligesom han udtrykte tilfredshed med, at koloniudvalget havde accepteret behovet for særligt at undersøge spørgsmålet om de små områders fremtid.

II. Resolutionen.

Forsamlingen vedtog med 87 stemmer for (afro-asiatiske, kommunistiske og de fleste latinamerikanske lande) og 7 imod (Australien, Irland, New Zealand, Storbritannien, USA, Portugal og Sydafrika), medens 17 afstod (vestlige lande, herunder de nordiske, samt Mexico, Peru og Zambia), en resolution (res. 2465), der som sædvanligt var en udbygning af tidligere Generalforsamlingers resolutioner om spørgsmålet og præget af de militante opfattelser inden for den afro-asiatiske gruppe. Fra resolutionens operative del kan nævnes, at den gentager, at fortsættelsen af kolonistyre truer international fred og sikkerhed, opfordrer alle stater til nøje at overholde Generalforsamlingens og Sikkerhedsrådets resolutioner vedrørende kolonispørgsmål, anmoder alle stater, særorganisationer og internationale institutioner om at afstå fra enhver bistand til Portugal, Sydafrika og Sydrhodesia, erklærer anvendelsen af lejesoldater mod nationale befrielsesbevægelser strafbar og lejesoldater fredløse, anmoder kolonimagterne om at nedlægge deres militære baser i koloniterritorier, fordømmer den politik visse kolonimagter fører bl. a. ved indsættelse af urepræsentative regimer, styrkelse af fremmede økonomiske interesser, immigration og tvangsforflyttelse, anmoder koloniudvalget om at stille konkrete forslag til Sikkerhedsrådet til brug for dets overvejelser om passende foranstaltninger i henhold til pagten med hensyn til situationen i koloniterritorier, der kan forventes at true international fred og sikkerhed og anbefaler rådet at tage fuldt hensyn til sådanne forslag, opfordrer koloniudvalget til at vie de små koloniterritorier særlig opmærksomhed samt beslutter at nedsætte et udvalg, der skal forberede et virksomhedsprogram i forbindelse med 10-året for kolonideklarationen (1970) med henblik på veje og midler til at fremme kolonideklarationens formål.

Paragraffen vedrørende lejesoldater var resultatet af et ændringsforslag fremsat af Sovjetunionen, der vedtoges med 53 stemmer for (kommunistiske og afro-asiatiske lande) og 8 imod (Australien, Irland, New Zealand, Storbritannien, USA, Portugal og Sydafrika), medens 43 afstod (fortrinsvis vestlige, herunder de nordiske, og latinamerikanske lande).